

LYŠKÁNORA 63

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Jan 1075 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Stezka * Každému jeho místo! * Fujavec * V sítinách * Válečky *
* Tajný deník: 1075 - první část*

Motto tohoto čísla

„...Schopnosti álfheimských diplomatů překonávají již jen diplomaté olvornští...“

Dwany Růžička

Stezka

Jorchen Kierke

*Trestanci pokladli patnáct verst stezky
země už vychládá, jinak je hezky
podzim se příkradl poměrně valem
na sever od hranic Halbard jest králem
Zde tu však panují poslední Věční
tady se pracuje - darmo je řečnit
versta jest přibližně dlouhá co míle
trestanci musejí dřít vcelku čile*

*Stromy už shodily poslední listy
hlídka je smíšená - nečistí, čistí
i když nás neelfů houfem je více
ve Vnějších okruhu, tam kde hranice
volně se vytráčí do krajů cizích
Hraniční oddíly zhmotňují vizi
zbudovat k sousedům zpevněnou stezku
den co den, do noci od rozbřesku*

*Mrazík tvář krajiny ozdobil jím
těž bíče dozorců z kobylích žíní
Bystřinu pokryla ledová krusta
kam oko dohlédne - zvlněná pusta
do sněhů zbývá tak půl versty stepi...
Trestanci ku krásám přírody slepi
lopotně pokladli další sáh stezky
tesané patníky, kamenné desky*

Každému jeho místo!

*Pokus o studii o jedné neuvěřitelné zemi aneb kde
nejsou informace, vznikají fámy – Gerllod
Moskyt.*

Píše se rok 1052 a družina potkává elfa Riena Gwardita, který se později stává jejím členem. V tuto chvíli se nejedná o nic nového nebo významného. Statistika nám prozrazuje, že je již 232 dobrodruhem, který vstoupil do řad družiny. Nurnská družina nabízí cestu k velkému bohatství nebo také k rychlé smrti. Rien o sobě prozrazuje pouze to, že se již nějaký čas toulá po světě a předstírá, že je felčar. Po čase se ukazuje, že Rien ovládá magii a chlubí se, že byl již jako malý vytíčován pro studium na Trindindolské univerzitě. Zde se poprvé družina dozvídá, že někde existuje země zvaná Trindindol se stejnojmenným hlavním městem. Nikdo tomu nevěnuje zvláštní pozornost, snad se pouze někteří pousmějí nad podivným názvem.

Rien Gwardit postupuje v hierarchii družiny pomalu vzhůru a někteří ostatní družiníci se zajímají o zemi, ze které elf pochází. Dostává se jim pouze zmatených a zamlžených odpovědí. A právě v tomto mlžení začíná vznikat legenda jménem Trindindol...

Na následujících řádcích se pokusím sjednotit veškeré informace, fámy a legendy o zemi jménem Trindindol a pokusím se i nastínit některé možné hypotézy o této pozoruhodné zemi.

Kde se nalézá Trindindol je družině známé až od roku 1056, kdy se v něm vlastně náhodou sama ocitla. Do té doby bylo známo jen

to co byl ochoten prozradit Rien Gwardit. A toho nebylo mnoho s odvoláním na závazek mlčenlivosti, kterým je povinován každý elf, který opouští hranice Trindindolu. Rien se zmiňuje o Stínových horách (Friuvannen), Jezeru slavičského zpěvu (Máwe di Trindin) a ještě uvádí, že Trindindol leží společně s dalšími zeměmi za Velkým hvozdem (Iriu Váhes), který podle něj vznikl za pomoci velké magie. Vzhledem k rozloze Starého světa by se dalo říci, že elfovo rodiště se může nalézat kdekoliv. Nicméně rok 1056 mnohé odhalil. Družina se pod vedením Lúina Nórienského nedobrovolně ocitla přímo v samotném srdci Trindindolu, Trindindolu. Podle všeho prošla jednou z magických bran, kterými dle Riena byla spojena tři starodávná elfí města, Euferial, Váles dimoriel a Trindindol. Z této výpravy již nikdo nežije a tak můžeme pouze čerpat z obecního listu Lyškánora. A informace jsou poměrně velmi strohé. Družina se skutečně ocitla u velkého jezera a následně prchá směrem na sever po pláních, aby překročila hory, hluboký hvozď ocitla se v zemi Almemar, kde se již dokázala zorientovat a následně navrátit zpět do domoviny. Poloha Trindindolu je od té doby tedy známa.

Trindindol se nalézá na sever od Karwellu od nějž jej odděluje veliké jezero, které je na mapách Starého světa známé jako Sněžné jezero. Otázkou je, zda se jedná o stejnou vodní plochu, kterou trindindolští nazývají jezerem Slavičského zpěvu nebo se na území Trindindolu nalézá další velké jezero. Na západě sousedí Trindindol s Hamilkarem, což je stát, o kterém se také mnoho neví. Na sever leží již zmiňovaný Almemar. Východní hranice je zatím zmapovaná jen okrajově. Jisté je, že s Trindindolem sousedí území, které je obývané algacharskými skřety, ale kde tato hranice vede a kam až zasahuje území nárokované elfy je velmi nejasné. Je možné, že kus Trindindolu sousedí ještě s Monghyrskou říší. Podle všeho se také lze domnívat, že Trindindol je obklopen přirozenou hranicí vod, hvozďů a hor, což potvrzuje, že se o něm mnoho neví a místní dokázali jeho existenci, když ne zcela zatajit, tak alespoň dovedně skrývat před pozorností ostatního světa.

Podněbí Trindindolu bude podobné Karwellskému a Monghyrskému, tedy že se v něm střídají roční období. Vzhledem k dlouholeté

uzavřenosti musí být území soběstačné i co se týče produkce potravin a surovin. K nějaké výměně možná docházelo mezi ostatními dvěma elfími městy, Euferialem a Váles dimoriel pomocí magických bran. Minimálně jedna bude podle všeho ještě funkční, právě skrz ní prošla družina roku 1056, ale vzhledem k tomu, že nikdo z této výpravy již nežije a nic se nezachovalo ani v obecní kronice nejsem schopen určit její polohu. Podle všeho se nalézá někde na jihu, snad v oblasti Hymajlských hor, ale to je jen spekulace.

V dnešní době je bezpochyby majoritní rasou v Trindindolu rasa elfů o tom není žádných pochyb. Podle všeho však kdysi na území Trindindolu žilo ras více než dnes. Rien Gwardit cituje z díla Maxilia Gortru „Velká města starého světa“, vydaného roku 883 o tom, že po rasových bouřích a zničení Euferialu byli z Trindindolu vyhnáni všichni lidé (viz. Lyškánora 39/1054). O jaké rasové bouři se jednalo se zde neuvádí. Je možné, že šlo o občanskou válku o jejíž příčiny můžeme pouze spekulovat. Zda byli lidé vyhnáni i z třetího města, Váles dimoriel, se také neví. Ale je docela možné, že právě tato rasová čistka dala vzniknout následovnému tvrdému režimu založenému na nerovnosti a útlaku všech ostatních kromě elfů a možná tady započal postupný úpadek. Rien Gwardit uvádí, že v Trindindolu nesmí pobývat jiná rasa než elfi a hobití. Ale vzápětí se zmiňuje ještě o trpaslících (viz. Lyškánora 45/1059). O hobitech nám Rien sděluje, že jsou přátelští a mílí a že nejsou původem z Trindindolu, ale že se jich vlasně elfové jaksi „ujali“ a poskytli jim azyl. Odkud však a kdy přesně hobité do Trindindolu přišli se nezmiňuje. Je docela dobře možné, že ze strany elfů to byl chladnokrevný kalkul, neboť potřebovali někoho na zemědělské a pomocné práce. Kdykoliv se Rien o hobitech zmiňuje nelze se ubránit dojmu, že o nich hovoří zcela infantilně a považuje je za takové domácí mazlíčky. Roztomilé a poddajné.

Zatímco o hobitech mluví elf Gwardit ještě slušně, v případě trpaslíků již dává cynicky najevo, že jsou v Trindindolu pouze trpěni neboť „Jsou známí svým citem pro těžbu rud a těžbu veškerých možných hornin určených ke zpracování. Například kovu, zlata, veškerých dalších cenných kovů a bylo by hříchem kdyby představení Trindindolu nevyužili této schopnosti a trpaslíky nenechali konat v Trindindolu práci, které nejlépe

rozumí“. Dále uvádí, že trpaslíci jsou za tuto práci slušně placeni (viz. Lyškánora 45/1059). Celkem jistě se ovšem dá předpokládat, že občanská práva nemají trpaslíci žádná a jsou považováni pouze za námezdní sílu, snad maximálně s právem pobytu. Trpaslíci jsou však také najímáni jako žoldnéři do trindindolské armády. Můžeme se domnívat, že většina jich pochází z Almemaru, kde jak známo trpaslíci žijí v hojném počtu. O dalších rasách na území Trindindolu se již nikde nemluví.

O družinové výpravě do Trindindolu roku 1056 se toho sice mnoho nezachovalo, ale něco přece. Jsou to především rozhovory s některými družiníky a v nich lze nalézt i něco o trpaslících a hobitech. Tyto výpovědi lze bezpochyby považovat za autentické a pravdivé. Nejprve si však ve stručnosti shrňme to co víme o této výpravě. Nurnští ve složení (vyjíměčně budu uvádět i rasy jednotlivých členů výpravy, neboť to ve vztahu k Trindindolu považují za důležité) vůdce půltrapslík, půlhobit Lúin Nóriénský, trpaslík Beryl Sekyra, elf Darlen Moorhed, barbar Glut Gavrat, člověk Klabzej Myšilov, hobit Kutouš Králík, hobit Nebuč Kanimúra, který zde zahynul, trpaslík Tufer, kroll Zlochor, který zde rovněž zahynul a posléze se k družině přidal i místní elf Šírkéz , což je velmi zajímavé) podle všeho náhodou vstoupili do Trindindolu jednou z magických bran. Následně byli okamžitě zatčeni a uvězněni. Podle všeho jim hrozil soud a následný velmi přísný trest. Jakýmsi záhadným způsobem se o nich dozvěděl Rien Gwardit, který v tu dobu pobýval ve své domovině (možné je, že mu informaci o Nurnských poskytl jeho otec, soudce a člen Rady) a pomáhá jim za dvacet tisíc zlatých (podle jeho tvrzení, však nešlo o peníze pro něj, ale pro rozsáhlou převaděčskou síť, která na území Trindindolu existovala a zřejmě stále existuje) uprchnout z vězení. Družina prchá po plánech na sever, přičemž na svém úteku masakruje elfí jízdní hlídku, vyslanou na její opětovné dopadení, což někteří družiníci činí s netajenou radostí. Družina se dostává do hor, kde je svědkem tuhých bojů mezi elfy a trpasličími žoldáky na straně jedné a skřety na straně druhé. I zde se zapojuje družina do boje, tentokrát na straně elfů a brání jakousi pevnost. Následně družina Trindindol opouští prostřednictvím převaděčů.

A nyní již zpět k výpovědím některých účastníků této výpravy. Klabzej Myšilov ve

stručnosti uvádí „*Velké stopy na mně zanechalo uvěznění v Trindindolu, kdy nás elfové po vstupu na jejich svaté, posvátné území okamžitě poslali do arestu a tam se k nám chovali dost, dost nevládně. Pořádně jsme ani nedostávali najíst, byli jsme obviněni z něčeho, co jsme neprovedli. Měli jsme být souzeni a snad i odsouzeni na doživotí. A jako když jsme se pak z vězení dostali lstí, nějakou dobu jsme pak v Trindindolu pobývali, tak jako když si dneska před očima promítnu jaksi beznadějí trpaslíků a hobitů v tom kraji, tak je mi z toho špatně. Neraď bych se do Trindindolu kdy vrátil.*“ (viz. Lyškánora 53/1062). Beryl Sekyra uvádí následující „*No, tak na tuto zemi nahlížím jako na chaotickou zemi, protože tam, mám takový pocit, že byli jsme pronásledováni hlavně my jakožto cizinci, bez ohledu na to, jaká jsme byli rasa. A abych se přiznal, k této zemi se nějak víc já vyjadřovat nebudu. Opravdu mně to přišlo naprosto chaotické, protože chvíli nás pronásledovali elfové, chvíli skřeti, a do této země bych se neraď vracel. Myslím si, že o této zemi je popsán... napsanej zápis (nebyl – pozn. autora). Takže lidé, kteří tam byli, ty si názor udělají sami. Mně tato země teda nepřirostla k srdci a přijde mi, že tam je pronásledovaný každý cizinec*“ (viz Lyškánora 48/1059). A nakonec Kutouš Králík „*Trindindol je beze všech pochybností velmi zajímavá země. To, že jsem se zde nechtěně ocitl společně se svými dalšími kamarády dobrodruhy, mě poučilo o tom, že na zemi skutečně mohou být i země, které jsou naprosto odlišné od toho, na co jsem byl doposud zvyklý. Historicky doložené potlačování lidské rasy v Trindindolu - o tom já nic nevím, o tom se zmiňuje... o tom se zmiňují jakési učené knihy. Já jsem se s žádným uprchlíkem z Trindindolu nesetkal, ono se to stalo před pár set lety. Nepochybně věřím tomu, že tam k něčemu takovému mohlo dojít, k jistým pogromům, to je samozřejmě ošklivá věc, nevím co ani... na druhou stranu já nevím, co udělali tenkrát lidé, takže to těžko mohu nějak jaksí hodnotit. Ale k tomu Trindindolu jak funguje.*“ A Králík pokračuje „*Dostali jsme se na pláň, kde nás honila místní... kde nás honilo místní vojsko, který na nás hulákali, že jsme uprchlíci a ať se vzdáme a složíme všechno na hromadu a podobně, tak se mi velmi líbilo, že jsme je zahnali, tuhlenctu tlupu. Pak jsme se dostali do hor, které byly plné skřetů, tam jsme opět narazili potom na elfy, kteří nám sice poděkovali za naši pomoc, ale řekli nám, že*

nás stejně nakonec kdykoliv znova seberou. Pak jsme se dostali někam přes hory, kde jsou opět další skřeti, kteří... kde už tedy údajně Trindindol není, a navíc nám bylo doporučeno, že se máme vyhýbat lesům, protože v nich jsou jakési výcvikové kursy pro zdejší strážce hranic, jak tady nazývají ty úplatné druidy. Takže se přiznám, že můj pohled na Trindindol je velice rozpačitý“ (viz. Lyškánora 44/1057). Všichni tito tři dobrodruzi se shodují na tom, že nemají na Trindindol dobré vzpomínky. Myšilov zcela otevřeně mluví o násilí páchaném na hobitech a trpaslících, zatímco Kutouš připouští, že mu o tom není nic známo. Výpověď Beryla Sekyry je stručnější a jaksí chaotická. V zájmu objektivitě však musíme dodat, že na Trindindolském území se družina ocitla po použití magické brány (byť nevědomky), kterou místní považovali za utajenou a proto lze pochopit, že družiny byla vyslýchána a vězněna. Jaký trest družině hrozil se již asi nedovíme. Družiníci jako takoví byli stíháni podle zákona proti cizincům a ne podle nějakého rasového zákona, což ovšem nijak nevylučuje jeho existenci.

Našel jsem však ještě jeden dokument, kde Myšilov o Trindindolu mluví ještě jednou a zde si již opravdu nebere servítky „*Ovšem Trindindol. Toto je velice vážná otázka. Z toho mi jde mráz po zádech, když o tom přemýšlím, čím dál víc. Z těch zmatených informací, které mám od Riena Gwardita, které se vedou, i které jsme mohli získat při návštěvě Trindindolu, z toho mám asi takovéto závěry. Trindindol, ryze trpasličí území, dle názvu, bylo obsazeno nákou potulnou skupinou elfů. Doly, které tam už v té době byly, byly zabráný a trpaslíci byli využíváni jako námezdní síla. Trindindolští elfové, a to je nesporné, jsou velmi nenávislní k ostatním rasám. Kromě trpaslíků jako manuální síly uznávají ještě hobity, kteří jsou dle jejich slov rozkošní a usměvaví, a zřejmě je mají ke svým radovánkám, k odpočinku. Jestli je chovají v nákách skanzenech, to nevím. Zajímavé je ovšem, proč skřetové, algacharští skřetové, tolik napadají Trindindol. Myslím si, že..., v současné době si myslím, že se domáhají svých územních práv z minulosti. Jinak si to nedokážu vysvětlit. Další věc je, že Trindindol byl údajně tak tajné místo, že o něm nikdo nevěděl, ale v sousedním Almemaru moc dobře vědí, že hraničí s Algacharem. To znamená, že já si myslím, že Algachar je staré skřetí území a algacharští skřetové, ač skřety nemám v lásce, se domáhají svých původních území. Veškerou magii,*

velikou magii, kterou trindindolští elfové používají, používají dle mého názoru pouze k zapalování magických ohňů a k tvorbě magických bran, aby se vyhnuli jakékoliv práci i práci vynaložené pouze k chůzi. To je vidět krásně. Příklad Riena Gwardita, který nenávidí... nenávidí rasy, podle svých slov, kromě hobitů všechny.“ (viz Lyškánora 48/1059). Tento text je však sám o sobě velice problematický, neboť Myšilov se zde zcela otevřeně staví na stranu skřetů, což názory Klabzeje Myšilova staví do, mírně řečeno, velmi rozporuplné roviny. Nicméně je skutečně možné, že Trindindol byl touto nečistou rasou kdysi skutečně obýván a skřeti byli vytlačeni. To by se však muselo stát před mnoha staletími a není to ani cílem této studie.

Tolik autentické výpovědi tří svědků výpravy, která prošla částí Trindindolu. Je jasné, že družina byla celou dobu buďto ve vězení nebo na útěku a proto těžko mohla nějak zkoumat životní poměry v Trindindolu. Nicméně z těchto výpovědí a hlavně od Riena Gwardita plyne, že Trindindol svojí existencí významně opírá o rasové zákony.

Co se týče obyvatel musíme opět čerpat výhradně z toho co víme od dnes již zesnulého Riena Gwardita. Trindindol je řízen Radou. Kolik má tato Rada členů není známé, ale lze usuzovat, že se bude jednat o několik desítek členů vládnoucí elity. Významné a pravděpodobně i vedoucí místo mají tzv. Věční, my bychom řekli asi Dlouhověcí. Podle Gwardita v radě sedí tři soudci, o ostatních členech se nezmiňuje. Není jasné ani zda nad touto Radou je ještě nějaká zastřešující moc, jakým systémem Rada rozhoduje, případně zda existuje nějaký představitel Rady, který má konečné slovo. Spíše bych se přikláněl k názoru, že členové Rady mají své funkce doživotně a nejsou voleni. Bezpochyby velmi důležitý vliv na chod Trindindolu a samotné Rady budou mít zástupci Magické univerzity. Také není jasné zda zde existuje právo tradiční nebo v psané podobě.

Magie má zcela jistě rozhodující vliv na život i historii Trindindolu. O jejím významu a moci nelze pochybovat. Dokazuje to především existence magickým bran (teleportů), která je prokázána. Vytvoření takového díla vyžaduje použití té nejvyšší magie. Samotný Rien Gwardit

stručně uvádí „V Trindindolu existuje vyučování magii už přes 700let, a za tu dobu se zde výuka i provozování rozdělila na několik druhů a specializací. Vyučují se zde ilusorní, psychická i praktická (kam spadá také ohnivá) magie. Lze se zde také leccemus naučit v léčitelské a teurgii. Je toho opravdu hodně, co se učí na Trindindolských školách.“ (viz. Lyškánora 39/1054. A citujme ještě jednou Maxilia Gortru „Euferial, Trindindol, Váles dimoriel – elfí města o nichž se ví že byla spojena. Při velkých rasových bouřích, kdy byl Euferial zničen a vypálen do základů, byli z Trindindolu vyhnáni všichni lidé a město z okolí bylo za pomoci vysoké magie odděleno od ostatního světa neprostupným hvozdem. Dnes již není známo kde tato města ležela neboť od této události uběhlo již více než sto padesát let“, kde se opět mluví o vysoké magii. Jisté odkazy ovšem rovněž ukazují i na to, že v Trindindolu je povoleno i studium magie temné, což je dosti šokující skutečnost, ale není zcela jasné zda se jedná například o nekromancii, či jiná temná umění jako takové nebo se zde temné vědění studuje z důvodu obrany právě před těmito magickými směry. Konečně i Rien Gwardit připouští, že ho temná magie a magie mysli zajímá, kromě magie ohnivě ovšem.

Dá se předpokládat, že státní zřízení je v Trindindolu vysoce centralizované, což se dá vyvodit i z toho, že se nikde nemluví o jiném městě, nežli o Trindindolu, který nese stejný název jako celý státní útvar.

Významnou pozici musí mít i armáda a obecně pořádkové a represivní síly, neboť bez těchto složek by těžko místní systém přežil. Zdá se však, že do pořádkových sil jsou najímáni i trpaslíci a cizí žoldnéři. O těch ještě bude řeč.

Podle všeho bude systém v Trindindolu postaven na jakémsi kastovním principu. Zcela nahoře budou zřejmě tzv. Věční, kteří budou ovládat celou státní správu, pak budou následovat členové Rady, příslušníci silových resortů, představitelé magické univerzity a tak to půjde až k poslednímu elfovi. Pak dlouho nebude nic a budou následovat hobiti, kteří snad ještě mají nějaká práva a trvalé povolení k pobytu. Hobiti budou nejspíše využíváni v zemědělství, práce v domácnostech a další pomocné činnosti. Zcela na spodu budou trpaslíci, kteří pracují v dolech a vůbec při zpracování surovin. Trpaslíci zřejmě mají

minimální práva a omezený pohyb. Trpaslíci žoldnéři budou pravděpodobně vázáni konkrétními smlouvami určujícími místo a délku pobytu a k ostatním „domácím“ trpaslíkům budou mít velice omezený či spíše žádný přístup. Ovšem jak u hobitů tak i u trpaslíků budou nepochybně uměle nastaveny rozdíly v právech, neboť pro elfy je bezpochyby velmi výhodný systém, kdy každý může doufat v „povyšení“ nebo se naopak děsit toho, že klesne hlouběji. Zcela podle zásady, že vždy musí být ještě něco co můžete oběti sebrat, aby se stále měla o co bát. Tím se spousta problémů s možnými vzpourami přesune na samotné hobity nebo trpaslíky.

Již během své výpravy roku 1056 se družina setkala se skutečností, že hranice Trindindolu jsou důkladně střeženy a to na obě strany. Systém ostrahy hranice byl podle všeho tak rozsáhlý a důkladný, že družina se ven dostala až za pomoci Riena Gwardita, syna jednoho z Radních.

Doposud se mohlo zdát, že informace o těžkém údělu malých ras a vyhnání všech ostatních je částečně založeno pouze na spekulacích, citacích z druhé ruky a podobně, ale roku 1072 se v Liscannoru objevuje postava Jorchena Kierkeho, trindindolského hraničnicka, který nám postupně začíná odhalovat děsivý a zrůdný trindindolský systém. Činí tak ovšem nikoli z pozice obětí, ale naopak z pozice fanatického přísluhovače elfího řádu, který se chlubí svými ukrutnostmi. Ještě než necháme promluvit Jorchena Kierkeho je třeba si uvědomit, že on sám vlastně v Trindindolu nikdy nebyl a tak část jeho tvorby může být také zčásti vybájená a odposlouchaná od jemu podobných kumpánů. „Ale necítím se vůbec být oprávněný mluvit tak namyšleně abych mluvil o tom, že mám jakýkoliv kontakt nebo jakékoliv pověření od někoho z vnitřního Trindindolu. Nikdy jsem v Trindindolu nebyl, pravděpodobně nikdy Trindindol neuvidím a já... Tohle nedokážu říct, jako určitě nejsem pověřen nikým z Trindindolu a tohle jsou otázky na který nedokážu odpovědět.“ (viz. Lyškánora 62/1075).

Tuhý systém ostrahy hranic musel být podle všeho v Trindindolu budován již dávno, pravděpodobně po tom co Maxilia Gortru nazývá rasovými bouřemi a to bude již nějakých 200 let.

Trindindol tehdy přišel o část obyvatel a nad neelfy nastolil tuhý režim. Musel zabránit útěku zbývajících hobitů a trpaslíků, které elfové nutně potřebovali jako pracovní sílu. Lze se domnívat, že použili účinnou metodu cukru a biče a zároveň začali důkladně střežit hraniční pásmo, což usnadňovala přirozená trindindolská hranice – hory, lesy, jezera.. Aktivně se na tom podíleli především tzv. hraniční druidové a zároveň bezpochyby dobře organizovaný „špiclovský“ režim uvnitř samotného Trindindolu. Tento systém vydržel po dlouhá desetiletí avšak někdy krátce po roce 1056 (rok navštívení Trindindolu Nurnskými) se pohraniční šarvátky s algacharskými skřety mění na regulérní válku a počet uprchlíků začíná prudce narůstat a je nutno ostrahu hranice navýšit. A vznikají tzv. dobrovolní hraniční sbory, Hraničníci. Podle všeho se jedná o pomocné sbory pracující za žold, které se skládají z vyvrhelů a osob nešťtících se takřka ničeho a které jsou vhodně doplňovány tzv. ideologickými pomocníky (typickým příkladem je již výše jmenovaný Jorchen Kierke). Hraničníci mají za úkol zadržovat, shromažďovat a následně odesílat zpět zadržené uprchlíky a zároveň přímo vykonávat i některé exekuce.

Ostatně nechme promluvit samotného Jorchena Kierkeho „Nezasvěcenci často spojují výraz hraničnick a hraniční druid pod jeden pojem. To je naprosto zásadní omyl. Ochrana Trindindolu se odedávna dělí na dvě základní složky. Ochranu vnitrozemí, širých plání Zakázané země, zabezpečují elfí vojska, řízená ze samého srdce vlasti, správního města Trindindol. Starost o pořádek v nehostinných, zalesněných a špatně přístupných okrajích, zejména v okolí Iriu Váhes, spadá od nepaměti do područí hraničních druidů, kteří však neudržují pevnou hierarchii a řád. Dobrovolní hraniční oddíly, tedy oddíly takzvaných Hraničnicků, byly zakládány až později v době, kdy vyhnané a zlořečené kmeny algacharských skřetů začaly opět ohrožovat trindindolskou svébytnost. Proto sami Věční, moudří z moudrých, vytýčili mimo oblast Zakázané země takzvaný Vnější okruh a dali vzniknout původně samostatným hraničním hlídkám, následně pak Dobrovolnému hraničnímu sboru. Tento sbor měl za úkol dbát ostrahy Vnějšího okruhu, zvláště pak horského masivu Friuvannen, který hraniční druidi zcela opomíjeli a Věční spatřovali v tomto místě slabinu obrany země. Vstup do vnitřní oblasti zůstal hraničnickům, kteří se rekrutovali vesměs z řad cizáků a nečistých,

zapovězen. Mimo to, že hraničníci a hraniční druidi se nemají příliš v lásce, je třeba zmínit rozdíl zásadní, a to skutečnost, že hraniční druidi jsou samotáři, zajišťující ostrahu výhradně v rámci přidělených nebo zvykově nárokováných teritorií, nazývaných rejdiště. Sdružují se a navzájem spolupracují pouze při takzvané nahánce, to jest za okolností, kdy jsou druidi z přilehlých rejdišť požádáni o nahánit kořisti druidu místně příslušnému. V ostatních případech hraniční druid zastává svěřený úkol naprosto samostatně za pomoci lájí - smeček cvičených psů. Hraniční druidi si po celé generace žijí hoře jakožto zneuznaní, a z toho plyne také jejich nedůvěřivost a sveřepost.“ (viz. Tajný deník Jorchena Kierkeho). Z výše citovaného je také možno odvodit, že druidé částečně za léta ztratili důvěru elfího režimu a to kvůli korupci, která mezi nimi bezpochyby postupem času vznikla a dosahovala značných rozměrů, jak se o tom ostatně přesvědčili i Nurnští roku 1056. Korupce patrně zasahovala i do velmi vysokých vrstev společnosti, neboť do ní byl zapojen i Rien Gwardit, syn soudce a člena Rady. Rien se výše zmíněný fakt pokouší popírat a zlehčovat, „Trindindolský fenomén převaděčství! Opravdu velice zajímavě nazváno. Já jsem, já sám když družina byla v Trindindolu jsem chtěl družině pomoci a družinu z Trindindolu dostat. Ze svých studií a samozřejmě ze svého života v Trindindolu mám, spoustu..., spoustu známých přátel a napadlo mě..., jeden z mých přátel právě slouží v hraničním lese. Slouží v hraničním lese. Napadlo mě, že by bylo možno..., bylo možno přes něho, jeho samotného družinu dostat. Dostat ven. 20.000 zlatých bylo proto, že pokud by se na to, pokud by se na tuto věc přišlo..., byl by z toho obrovský poprask a bylo by z toho něco co se v Trindindolu nikdy nestalo. Těch 20.000 bylo proto, abych zlomil jeho samotného k tomu, aby družinu, Nurnskou družinu z Trindindolu..., z Trindindolu dostat. Není zde, v Trindindolu nefunguje nic takového jako převaděčství dovnitř, ven, pašování a další takové věci. Já sám o tom nic nevím.“ (viz. Lyškánora 45/1059), ale vše ostatní svědčí proti této zamotané výpovědi.

A Jorchen Kierke upřímně a nadšeně pokračuje v dalších detailech o své službě na hranici, rozsáhle například mluví o používání psů „Smečka cvičených psů stráží severní hranici zakázané oblasti proti vnějšímu nepříteli. Hranice

se táhne po holém a větrem bičovaném hřebeni Friuvannen, Stínových hor. Cvičení psi byli vždy tradičními pomocníky horských hraničníků, jejich pýchou a chloubou. Hraničníci psi jsou cvičeni k vyhledání a zneškodnění nepřítele. Jak je patrné, psi jsou rozděleni do dvojic a spoutáni přibližně sáhovým řetězem pobitými ostrými hroty. V případě objevení nepřítele dotyčného dostihnou a poté jej oběhnou z protilehlých stran. Zneškodnění nepřítele je pro sehranou dvojici otázkou okamžiku. Nepřítel se s podraženýma nohama válí na zemi bolestivě omotan řetězem a psi, dožadující se táhlým vytím příchodu posíl, mu stojí na zádech, případně bříše“ (viz. Tajný deník Jorchena Kierkeho).

O tom co se děje s ubožáky, kteří jsou při útěku z Trindindolu dopadeni se dá jen spekulovat. Jsou jim odejmuta i zbývající práva a propadají se skrze kastovní systém hlouběji? Jsou nahnáni na otrocké práce v dolech a na polích? Jsou někteří pro výstrahu popravování a to i tak bestiálním způsobem jako je upalování, u kterém bude ještě řeč? Exekuce se jistě nebude týkat všech. Spíše se bude jednat o režimu zvláště nepohodlné a nebezpečné jedince. Za léta útisku nebude v Trindindolu dostatek pracovní síly a bylo by bezpochyby bláhové domnívat se, že se o zbytky budou chtít elfové připravit zbytečnými masakry. Lze si představit, že existují rozsáhlé zajatecké a pracovní tábory, kde jsou od sebe odloučeny rodiny. Elfové budou nepochybně mít k dispozici přesné záznamy o všech potencialečně vzpurných jedincích a budou využívat všechny představitelné metody jako je braní rukojmích, vyhrožování rodinným příslušníkům, zasévání chaosu a nedůvěry mezi zadržené a další rafinovanosti.

V souvislosti s Trindindolem se mnohokrát mluvilo o tom, že nepohodlní obyvatelé jsou elfy upalováni. To se týká především trpaslíků. Málokdo však ví, kdy poprvé a za jakých okolností se k družině tato informace dostala. Psal se rok 1054 a družina pod vedením hobita Dyniho Longodona putovala po ostrově Lybbster. Členy družiny jsou mimo jiné i Rien Gwardit a můj bratr Allen Moskyt. Družina plní jakýsi úkol, který není pro popis následující události důležitý. Družina se zmocňuje zajatce (snad člena jakéhosi temného kultu) a po jeho vyslechnutí se dohaduje co s ním. A právě tehdy přichází Rien Gwardit s návrhem, aby byl zajatec upálen. Že prý je to tak v jeho

domovině zvykem. Je dosti možné, že zajatec byl pěkný vyvrhel, ale Rienův zbytečně sadistický přístup ostatní zaskočil. Dnes není ani jasné, jak to s oním zajatcem tenkrát skončilo, ale je jisté, že hned téhož roku vychází v Lyškánoře 39 bratrovo dílo Ohnivá síla, které bylo ovlivněno právě tímto zážitkem. Z historického hlediska nelze brát toto dílo vážně, jednalo se bezpochyby spíše o rýpnutí do Rien Gwardita. Bratr pracoval s minimem faktů, vše ostatní bylo dáno jeho fantazií. Faktem byl pouze Rienův přístup k zajatci a pak již jen něco málo s toho co byl Rien ochoten vypovědět o své domovině. Rienovy zmatené informace o jeho rodišti se staly námětem celé řady dalších příspěvků do Lyškánory od mnoha dalších dobrodruhů. Rien proti tomu nikdy mnoho neprotestoval, ostatně psaný projev byl vždy elfovou slabinou. V jednom rozhovoru odpovídá na přímou otázku o upalování trpaslíků takto „*Tahle věc je prostě nesmysl a já nechápu ty lidi, který si v tom neustále, neustále hledaj zdroj zábavy. Ta věc je prostě nesmysl. Upalování trpaslíků v Trindindolu nikdy nebylo. Nikdy prostě nebylo*“. Takto stručně hájí elf svoji domovinu a vlastně by nebyl důvod mu nevěřit, kdyby se v družině neobjevil již výše zmiňovaný Jorchen Kierke, oddaný zastánce elfí věci a trindindolský hraničník. Jorchen sice nikdy nebyl na území, které nazývá vnitřní pásmo, ale za léta strávená na trindindolské hranici jistě ledacos zaslechl. A sám od sebe s hrdostí uveřejňuje dílo „*Poprava skončena*“, které upalování trpaslíků potvrzuje (Kierke zde trpaslíka nazývá vousatým prevítem) a rázem je téma upalování v Trindindolu opět nastoleno. Jorchen ve své tvorbě ostatně popisuje i jiná zvěrstva, ke kterým v této zemi dochází. Ve stručnosti aspoň některé. Jorchen se zmiňuje o tom, že v knihovna v Trindindolu používá jako vazbu svých knih vydělané kůže humanoidů. Jak k této informaci přišel ovšem nedodává a v Trindindolské knihovně nikdy nebyl, takže doufejme, že se jedná jen hraničníkovu vizi a ne o skutečnost. Skutečností však bezpochyby bude tzv. *Vozejk*, určený pro přepravu zadržených uprchlíků „*Vlečný přepravník pro transport zadržených, mezi hraničníky přezdívaný Vozejk, je povinným erárním inventářem hraničních sborů od roku 1052. Ze strany zadržených běženců se stal obávaným místem nuceného, mnohdy i několikaměsíčního pobytu. Zavedením vozejků do povinné výbavy odpadla nutnost zabývat se každým případem zvlášť a oslabovat už i tak*

nepočtené stavy o muže přidělené do eskorty. Vozejk sestává z třiceti oddělených komor, takzvaných fochů, a přeprava do vnitrozemí se obvykle uskutečňuje až po plném vytižení prostoru. Vozejk je transportován pomocí jednoho až dvou tažných zvířat (koně, volí, osli, další zadržení - dáno terémem a okolnostmi) a při plné vytiženosti dokáže přepravit až třicet zadržených.“ (Viz. Tajný deník Jorchena Kierkeho).

Lze se domnívat, že upalování pro výstrahu v Trindindolu pravděpodobně existuje, ale spíše se bude jednat o jednotlivé případy, než-li o nějaké hromadné akce, jak je popisuje Allen Moskyt v Ohnivé síle. Je dost dobře možné, že případy upalování narostly po vytvoření Hraničního sboru kvůli prudkému nárůstu počtu uprchlíků ze zbídačené země.

Úpadek Trindindolu musel nastat již před válkou s algacharskými střety. Elfové se pokusili vytvořit izolovaný stát, který bude ve všem naprosto soběstačný. Soběstačnost lze do jisté míry praktikovat pakliže máte k dispozici velké zásoby nerostného bohatství, úrodnou půdu a vhodnou polohu. Toto všechno Trindindol musel tedy mít. V zemi jsou rozsáhlá ložiska rud, jak popisuje Rien Gwardit a není důvod proč by zde nebyla úrodná půda a země má přirozenou přírodní hranici. Přihlédneme-li k tomu, že se elfům podařilo podmanit si trpaslíky pro práci v dolech a hobity na práci v zemědělství a zároveň si udržet nad těmito rasami moc pomocí vojenské převahy, lze takřka s jistotou tvrdit, že po dlouhou dobu může vize soběstačnosti fungovat. Trindindol se tedy vydal cestou tzv. poustevnického státu, založeném na rasových zákonech vyjádřených jednoduchou myšlenkou „*Každému jeho místo*“.

Pak ovšem přichází válka se skřety, Trindindol musí značnou část svého bohatství použít na zaplacení cizích žoldnérů, mohou začít docházet nerostné suroviny, ujařmené rasy se začínají bouřit a Trindindol pokud chce přežít jako státní útvar se musí nutně změnit. Ostatně o válce se skřety a jejich následcích hovoří i Rien Gwardit „*Situace v mojí domovině se začíná z mého pohledu zlepšovat. Takhle. Začal bych vojenskou situací. Podařilo se..., podařilo se opravdu za velkých ztrát jak na životech, tak na majetku, se podařilo odrazit útok, který přišel ze skřetí strany, ale..., ale jak jsem řekl. Byly tam obrovské ztráty a myslím, že*

Trindondol nebude nikdy takový, jaký býval. Nynější správci města a okolí se proto rozhodli, že bude..., jediná šance pro budoucnost Trindindolu není v tom, aby Trindindol zůstal uzavřenou oblastí, ale bude se muset částečně otevřít světu, obchodu, a bude se muset... a bude se muset otevřít návštěvám. Návštěvám z venku. Co to přinese, je pouze..., je ve hvězdách.“ (viz. Lyškánora 53/1062).

Ano, Trindindol se začíná měnit. Přicházejí cizí žoldnéři, válka je vyhraná, ale země je zbídačená a její bohatství mizí. Je budována tzv. almemarská stezka, která má spojit Trindindol s okolním světem, ale tuhé rasové zákony platí dál a hranice je střežena ještě ostřeji než v minulosti. „*Hraničníci se zřídka kdy, pouze pokud to vyžadovaly okolnosti, podíleli i na dohledu nad vězni ve výkonu vesměs doživotního trestu.. Almemarská stezka byla po svém dokončení jedinou zpevněnou spojnicí s okolním světem. Jako taková však podléhala velmi přísné kontrole hraničních hlídek.*“ (viz. Tajný deník Jorchena Kierkeho).

Co bude následovat v dalších letech je těžké odhadnout. Trindindol bude potřebovat okolní svět a je na elfech jak moc připustí některé změny. Obchod lze samozřejmě teoreticky uskutečňovat přímo na hranicích pod přísným dohledem a cizince dále na své území nepouštět, dlouhodobě je však tento způsob nepohodlný. Dá se tedy očekávat, že některým cizincům bude povolen vstup do země a do hlavního města. Otázkou je, jak bude omezen jejich pohyb. Zda po vzoru například Mukuru, kdy je cizincům přidělen zvláště prověřený špicl a mohou se pohybovat pouze po předem daných koridorech nebo elfové zvolí nějaký jiný způsob. Co se týče hobitů a trpaslíků nedá se předpokládat nějaké rychlé uvolnění rasových poměrů. Spíše bude ještě více prohlouben dosavadní systém kast a naoko dojde k dosažení některých hobitů a možná i trpaslíků do nějakých nevýznamných funkcí. Pracovní tábory budou přesunuty do odlehlejších částí země, aby i nadále zůstaly skryty před zraky cizinců. Hranice budou dále důkladně střeženy a hraniční sbory budou dále likvidovat případné pokusy o přechod hranic.

Co říci závěrem. Elfové se v Trindindolu pokusili vybudovat stát zcela

nezávislý na svém okolí. Díky shodě šťastných okolností je jim to nějakou dobu dařilo. Ke splnění svého cíle neváhali použít ty nejpřísnější rasové zákony postavené na myšlence, že elfí rasa je nadřazena všem ostatním. Přesto však nelze mluvit o parazitní elfí diktatuře, jak naznačují Allen Moskyt a Klabzej Myšilov, neboť elfí rasa na území Trindindolu žije již po celá staletí. Jisté však je, že elfové se v Trindindolu pokusili vybudovat svůj „poustevnícky“ stát na hřbetech jiných, pomocí slova a karabáče...

Fujavec

Jorchen Kierke

*Fujavec vysvlékl javory donaha
jilmům i topolům obnažil kneny
ze všeho zůstala už jen ta odvaha...
Dochází proviant, kořalka, ženy*

*Oblaka valí se hutná a nasátá
jak tučné poprsí olbřímí kojné
vechá již halena je samá záplata...
Ve švech až povolí, sněhem nás pojme*

*A sprostá spodnice spadne jí přes boky
pohlí ležení krajkovím závěje
oblízne pěšiny chlípnyými jazyky
Kdože pak zšířelé vojáky zahřeje?*

*Stany zní ve víchru dutými ozvuky
jak by je pláteník udrátal z plechu
obilné placky jsou tvrdé jak z opuky
zamrzla polévka i víno v měchu*

*Nečinnost vybouzí podivné představy
zbytnělé účinkem zimy a hladu...
Zřídka lze potkatí přízračné postavy
strnulé rytíře mrtvého řádu*

*Po třech se ve stanech dělíme o deku
dva coby chleba a prostřední tvaroh...
Dnes levým krajícem, korám si na boku
v trojici: Krkavec, Bidlák a Raroh*

*Čas pozbyl podstaty a ticho hrobové
stalo se poslední bojovou písní
tábor, jenž býval dřív vojákům domovem
v hřbitov se proměnil, v krchůvek tristní*

*Nad prázdným vartpostem - lezavou márnici
vybledlá vlajka se ve větru třepotá
ještě lze rozeznat kontury slavičí...
výsostné symboly elfího národa*

V stínech

Jorchen Kierke

*V stínech narychlo přikryta chvojím
před zraky ukryta mrtvola běžence
nad ní však, bzučící velice přetence
masité zvidavě mouchy se rojí*

*Včera tu za živa klopytal travou
v tubusu ukryté podvratné depeše
pospíchal k hranici, nadměru vyžděšen...
Strach mu byl po pár dnů jedinou stravou*

*Obtěžkán svědomím, zločinem zrady
sápal se korytem horského potoka
Leč dostal se průzkumné skupině do oka
tam v kopcích pod šumnými vodopády*

*Kůži měl lepkavou výměšky znoje
poslední výdech se prodrál ven plícemi
Vyřčen a vykonán v zrychleném řízení
ortel jej proměnil v hromádku hnoje...*

Válečky

Jorchen Kierke

*Na louce nad statkem pase se dobytek
stračeny zdravého horského plemena
nad stádem dohlíží postevec v kutě
Na seslích kol dříž dva tucty hobitek
majíce způsobně zakrytá vemena
leč nemravně k bokům vykasané sukne*

*Statek je utopen v poctivé oboře
obehnán vysokým latkovým plotem
a železnou bránou s emblémem slavíka
Hobití dělnice pracují v pokoře
šátky a haleny zmáčené potem
mlčí však, žádá z nich vůbec nic neříká*

*A jejich stehna jsou hladká a bez chmýří
každý den navlhko holená břitvou
co chvíli potřena pikantním kořením
Nad stehny úporně dlaněmi víří
kořením nešetří, olejem plýtvou
Úkonu odborně říká se válení*

*Hobití válečky pracují v sýrárně
vozí je eskorta z přilehlé vesničky
kde žijí trestanci v zmírněném režimu
Sýr z díže po kouscích uždíbnou do dlaně
na stehnech vyválí v pikantní kuličky
které pak dozrají v suchu a ve stínu*

*Kuličky ze sýra v kraji jsou žádané
nechybí na stolech při žádné slavnosti
v kursu jsou zejména v cestovním balení
Trindindol na sýru, jářku, je postaven!
Proto je výstavba sýráren nutností...
i selekce hobitek určených k válení*

Tajný deník: 1075 - první část

Jorchen Kierke

*(z důvodu značné rozsáhlosti textu bude
zveřejňováno postupně v ucelených celcích)*

Nový rok 1075

Proběhly bouřlivé oslavy. Bujaré veselí mi kazily pouze dvě skutečnosti. Za prvně liscannorská usmrkaná chamrad' už od rána vyřvávala po okolí a soupeřila v hlasitých dětských soutěžích, které pro ně uspořádal kdoví který kolovpletenec, a za druhé nějaký kozojed objednal hobití kutálku, která přijela na několika vozech, což značí, že tu celý den a celou noc bylo víc hobitů, než jsem kdy pospolu na svobodě vůbec viděl.

5. ponovorok 1075

Toho dne všechno začalo. Ponurý příběh, který trhá spánek a mrazí v zádech, se začal odvíjet s příjezdem chlapce, provázeného opěšalým elfem.

Chlapec, deseti až patnáctiletý, později však věk upřesníví na dvanácte jar, zahalený do pláště sepnutého sponou s hlavou vlčka, projevil zájem o rozhovor s "kapitánem nurnské pečoty". Jelikož jediným kapitánem široko daleko je Gerllod Moskyt, odvedl jsem chlapce i elfa k Moskytovům a vrátil se do krčmy. Po nějaké době Gerllod

Moskyt svolal sraz do hospody, kde seznámil zvědavce se závažným sdělením.

Chlapec se jmenuje Jura Zubka, je členem gwendarronských vlčat - gwendarronské vojenské přípravy, která z dětí dělá hrdlořezy a budoucí vojáky. Chlapci se ztratil dědeček, Ondřej Zubka, penzionovaný velitel jízdních lučištníků, hrdina s vyznamenáním za erkrachtské tažení. Nevím přesně, co to bylo erkrachtské tažení, ale tuším, že šlo o nějakou povedenou gwendarronskou agresi v zámoří. Dědek se ztratil před několika dny.

Opěšalý elf se prohlásil za souseda Zubkových z hostince U supího pařátu (tam jsem bydlel - hrozná díra), Zarna Hadrigerna, a chlapcova slova potvrdil. Hadrigernovi je kolem dvaceti a je to evidentně zaháleč. Přesto když promluví, hovoří z něj jakási přirozená autorita. Není divu, elfové jsou už takoví. Důvěřuji mu.

Provedli jsme opatrný výslech. Otec a matka mladému Zubkovi zemřeli kdesi na moři, žádný další příbuzný není. Dědek se ztratil den před novým rokem, to jest asi v době, kdy hobití kutálka v nekrytých vozech vyrazila na Liscannor. Že by náhoda?

Vnuč s dědou žijí v pronajatém pokoji hostince U supího pařátu, pronájem zaplacen na rok dopředu, chlapec tedy částečně zajištěn. K dlouhodobě pronajímaným pokojům vede zvláštní vchod, oddělený od lokálu. Děda zmizel 29. přednovoroku 1074.

Ondřeje Zubky popis:

jizva přes levé oko, plešatý, vousy šedé, 65 let, 170 coulů, 1300 mincí. Oblékal se jako tesař pracovně, lacině. Občas ho bolela záda.

Děda je na penzi a asi dva roky si přivydělává jako truhlář. Mladý Zubka se ochomejtal kolem truhlárny, ale dozvěděl se, že tady jeho děda nikdy nepracoval. Takže první zajímavost, první rozpor, první lež!

Truhlárna pana Blatiglava, Na Zababči 13. Lže buď ten Blatiglav, nebo starej Zubka. Že by Zubka byl nějaký špeh? Na druhou stranu ale Jura Zubka, člen gwendarronských vlčat, musel být nejspíš prověřen i s celou rodinou. Zubkovým

nadrženým je nějaký kapitán Drum z Agerské pevnosti.

Rozhodli jsme se Zubkovi pomoci a pro tento účel zvolit vůdce. Volba dopadla nerozhodně, nerozhodně pro Zemikosu a Moskyta. Trochu mě Zemikosův poloviční úspěch vyděsil - cožpak už lidé zapomněli? Ale co mě vyděsilo ještě víc, byla ta nechuť vůbec být vůdcem. V nerozhodném poměru sil se jeden i druhý snažili, alespoň naoko, vůdcovství zbavit a přenechat jej tomu druhému. To je velická zvláštnost. U nás, u hraničnicků, bylo udělení výsady velet hlídce, skupině, oddílu výsadou, ctí a závazkem vůči druhým. Rozhodně ne nějakým horkým nahnilým bramborem, který je třeba využít pro své vlastní blaho a potom co nejrychleji přehodit jinam. Myslím, že to je v Nurnské družině určitým průvodním znakem morálního úpadku. Ačkoli zaznívaly různé návrhy - jako dvojevůdcovství, hrát o post kostky a podobně, zvítězily zbytky zdravého rozumu a v opakovaném druhém kole se nějaký nerozhodný dobrák přiklonil na druhou stranu a tak zvítězil Gerllod Moskyt. Musím se přiznat, že jsem si oddychl. Mít za vůdce Zemikosu, to bych sbalil fidlátka a odmítl se výpravy zúčastnit. V půl třetí vůdce Moskyt družinové setkání rozpustil s tím, že ráno se vyráží do Nurnu. Ještě k tomu vůdci - myslím, že jednou se tady bude post vůdce dražit. A ta doba není až tak vzdálená.

Kromě mé hraničnické maličkosti dalšími členy výpravy tedy jsou - Moskyt, Thogey, Blathel, Dorn, Růžička a potom ten Zemikosa. Bolbuch odmítl vyrazit pro pokročilé stáří a elf Worrel Sovák pro celkovou tělesnou slabost po severské výpravě. Nepřítomnost obou mě velmi mrzí. Jediní, se kterými se dá rozumně a na úrovni bavit, jsou Nocturno a potom ten voják, ten Moskyt.

Ještě jedna zvláštní poznámka: truhlárna dodává nábytek do obce Lesná. Proč jsem si to vlastně napsal?

6. ponovorok 1075

Kolem desáté dosaženo Nurnu, návštěva hostince U supího pařátu. Hadrigern požádán, aby zašel do truhlárny přeptat se na Zubku - nevyvolá tolik poprasku, jeho totožnost nevybudí poprask. Menhorian Blathel Hadrigerna sleduje neviditelný.

Hadrigernovo zjištění:

Truhlárna Na Zababči 13. Dílenský mistr a zároveň majitel se chová značně podrážděně. Zubku prý nezná. Zjištěno, že dalším zaměstnancem je poďobaný mladík Jarabe. Zarn Hadrigern po chvíli vyhozen na ulici a na vrata vyvěšena cedule "Zavřeno". Hadrigern přisáhá, že slyšel Blatiglava zamumat: "Toho starocha mi byl čort dluznej!". Domněnka: Staroch je Zubka.

Blathel si všiml, že dílna je zvenčí hlídána vousatým chlapem. Blatiglav o tom asi neví. Co je to za vousatého chlapa a komu slouží? Nutno zjistit.

Přesouváme se do blízkosti Zababče do hospody U lišky. Družina buduje základní tábor, Zemikosa neviditelný jde omrknout chlapa s vousy, já taktéž neviditelný jdu omrknout, jak se nejnázne dostat do truhlárny bez přílišného rozruchu.

Obešel jsem blok a přes zahradu, kde právě podřezávali vepře, jsem se dostal do truhlárenského dvora a uchoval v paměti situační náčrt. Zjištěn pohyb tří osob - kudůk, svrabovitý mladík Jarabe a chrchlající barbar s dřevěnou nohou. Tito a Blatiglav, toť pouhopouhé čtyři osoby.

Zemikosa veden ve stavu očekávaných a potom pohřešovaných až do devíti hodin večer, kdy se zjevil. Slezli jsme se v jizbě U lišky v základním táboře. Zemikosova zjištění:

Chlap sledoval dílnu do šesti hodin večer. Procházkou, zastávka v alchymistickém krámkou, potom couravá chůze do hospody U třešně, kde sledovaný objekt navázal kontakt s obhroublým barbaram. Vyslechnuto sdělení, že má stopu a že pokud to vyjde, tak od Zachariona to hodí tři tisícovky a že sleduje barvu a tím je švic. Předpoklad - oba patří ke stejné skupině, která u Třešně bydlí. Dle slovníku se jedná o spodinu. Identifikována ženská ve zbroji, která taktéž patří k nim. Dále identifikováni dva elfové - cizinci. Podle oděvů značně potrhli - kdo by se zpodobil múrmačím pláštěm a pláštěm z netopyřích křidel? Jsou i elfí odpadlíci, úchylovci. Zacharion je profesor z University - zaobírá se ochrannými kouzly.

Dále zjištěno, že skupina jsou námezdní

lovci hlav. Proč ale Universita platí takové žoldáky? Aby slídili po truhlárnách a jejich dělnících? Aby se šťourali v hoblinách? Lovci, jak je nazýváme, mají dlouhodobě pronajaté pokoje u Třešně. Aspoň dva roky. Tedy řádově stejnou dobu, jakou Zubka pracoval v truhlárně. Jde o Zubku nebo o truhlárnu?

Na noc je naplánován přepad truhlárny a Blathel se jede do Liscannoru vyspat. Není mi jasné, proč nepřespi v hospodě, ale on už je takový. Někdy je lepší nechat ho být, stejně se člověk pravdy nedopídí.

7. ponovorok 1075

Půl hodiny po půlnoci jsme přešli zadní zeď truhlárenského dvora. Spolu s Thogeyem jsem dostal za úkol krýt kůlnu a zajmout každého, kdo by vylezl. V kůlně bydlí dělníci. Vůdce vedl hlavní voj na Blatiglava, cíl akce. Já, stále neviditelný, jsem se bohum žel zapletl do nějakého rezavého harampádí, což vzburcovalo okolí. Blatiglav vylezl z domu, tasil a okamžitě zaútočil.

Boj byl strašný, strašný už ujenom proto, že Blatiglav nepocházel z říše živých ani z říše mrtvých. A také proto, že to byl ten nejhouzevnatější nemrcouch, jakého jsem kdy viděl. Přesto byl válečníky družiny zabit, aniž mohl říci jediné slovo. Zabit byl i chrchlající barbar, který na Thogeye vyběhl se sekerou. Ostatní ušetřeni.

Po rychlé prohlídce ve sklepě nalezen svázaný polonahý zajatec - hobit. Zbylé vybavení sklepa - mrtvol, tedy spíše torza trupů v různých stadiích rozkladu na háčích. Kotel s vřelým tukem. Spousta hlav na policích, objevena i hlava s jizvou přes oko, v níž identifikován ostatek Ondřeje Zubky.

Hobit, mimochodem tradičně drzé a arogantní stvoření, se představuje jako Arin, lovec vendig. Blatiglav byl prý vendigo, nečlověk, nějaký druh nemrcoucha. Lovec vendig, drzý hobit, je zřejmě nějaký zaměstnanec University. S lovci od Třešně ale nemá nic společného, zdá se.

Vyčkáváme v ztichlém dvoře na Arinova nadřízeného, pro kterého vyběhl do tenat nočních Nurnu.

Dostavil se Erich, chlap ve stříbrné zbroji, velitel Komendy Purigatos, jakéhosi spolku čistícího Nurn od nemrcouchů, financovaného Universitou. No, další arogantní hovád. Je mi jasné, od koho to ten zapracatý hobit odkoukal. S Erichem přijel i Zarn Hadrigern. Jakožto znalec místních poměrů a elf byl uprostřed hoblinami pokrytého dvora pod plným měsícem přijat do družiny. Erich zabavil truhlářskou bryčku a odvezl mrtvé a zajatce k dalším výslechům.

Prohledáváme dům po domu, pokoj po pokoji. Nalezeno mnoho písemností. Ve čtyři hodiny ráno odcházíme k Lišce a půl hodiny nato začínáme studovat zabavený materiál. V půl šesté jdeme spát.

V písemnostech nalezeno:

účty, zakázky, účtenky z bordelu U červené sedmy, nákresy truhlářských výrobků, směnky, genealogické schéma, receptis na nějaký lektvar lásky, milostné dopisy mezi nějakou Lorín a Blatiglavem.

Zatím zjištěno, že Blatiglav měl před mnoha lety milenkou, kterou přivedl do požehnaného stavu, ale její otec ji nechal zavřít do Slunečního chrámu v Nurnu.

Ráno, respektive dopoledne, velí vůdce navštívit Universitu a jednat přímo se Zacharionem, nájemcem jak Komendy Purigatos, tak Lovců hlav. Ukazuje se, že ctihodný a věkovitý Zacharion není nájemcem, ale přímo hlavním představitelem Komendy, tzn. že Lovci hlav jsou najmuti Komendou a Komenda najmuta Universitou. Tedy vlastně Komenda je přímo součástí University, když ji vede universitní profesor ochranné magie. No, prostě je to hrozně složité, ale nezejednodušitelné. Komenda, a tedy i katedra ochranné magie, spolupracuje s kněžkami ze Slunečního chrámu a kněžkami Matky Nifredil, no a potom také s Kosou, což je dle Moskyta, který se v gwendarronských věcech vyzná, respektive ještě dokáže vyznat, Kancelář ochrany státních aktivit. Gwendarronské agresivní aktivity, obzvláště v zámoří, jsou v jistých kruzích známé, a je zřejmé nutné je Kosou ochraňovat.

Zacharion nás odměňuje třemi tisíci zlatých za noční lov. Nemohu se zbavit dojmu, že to jsou peníze, které měli slíbeny Lovci hlav, kteří

tímto velmi ostrouhali a až se to dozví, nebudou nás mít rádi.

Zároveň ctihodný kmet promlouvá o jistém Orknejovi ze Slunečního chrámu, který měl vize (tedy divoké sny) o nebezpečí - příchodu vyššího upíra. Zacharion, zvláště po úspěchu noční akce, na kterou se Lovci neúspěšně připravovali dva roky, stojí o služby Nurnských a seznamuje nás, užaslé, s tabulkou oceňování úkonů. Ten Zacharion je prazvláštní děda.

Dozvídáme se, že nějaká Eleanor Žhnuocí, představená Slunečního chrámu, velí Bledému úsvitu, který pomáhá Komendě Purigatos. Myslím si, že Bledý úsvit je militantní organizace, ženská obdoba Komendy, a tedy zřejmě více lita. Nápad: není náhodou Lorín Eleanor? Nápad zavřzen. Asi není. Ale stejně mi Žhnuocí Eleanor zní jako jméno nějaké ženštiny od Červené sedmy, spíš než z Chrámu.

Ještě jeden postřeh: je prokázáno, že nemrtví mimosmyslově komunikují.

Orknejova vize ještě pokračovala. Spatřil v deliriu nečistý znak. Podobný znak je na dopise ze zabavených písemností od Blatiglava, v němž jistý Hasašmuk, jurista z Ovocného rynku, objednáva dodávku šedesáti rakví pro špitál. Hasašmuk je krajně podezřelý.

Loučíme se a táhneme na Ovocný rynek č.3, kde je zjištěno, že jurista Hasašmuk tu skutečně bydlí a na vchodu je juristův vývěsní štít.

Přesouváme se asi sto sáhů od rynku do hospody U lípy, kde objednáme pokoje. Útok bude proveden zase v noci. Úplně jsme si převrátili den a noc. Teď, krátce po poledni, jdeme spát. Jsme unavení. Gerllod odchází oznámit smutnou novinu, že z dědy zbyla jenom hlava, Jurovi Zubkovi k Supímu pařátu a zajistit mu vlídnost a ochranu nadřizovaných v Agerrské pevnosti.

Asi v deset večer se budíme, abychom se dozvěděli, že Zemikosa s Thogeyem byli znásilněni nějakou průsvitnou ženou, která procházela zmi, a nechala jim v místnosti naopak úplně hmotný plášť. Oba dva se tváří dost zaražené a na plášti je objeveno další znamení.

O ženě se někteří vyjadřují, že to je sukuba, což zní dosti hnusně, takže tomu věřím.

V jedenáct hodin v noci jdeme s Grendellem na obhlídku juristova vývěsního štítu. Předpoklady se skutečně naplnily, pod štítem bylo další znamení! Jurista je nemrcouch. Teď už víme, že jdeme najisto.

8. ponovorok 1075

Po půlnoci provádím další průzkum juristova domu, tentokrát z hlediska vhodného místa pro proniknutí dovnitř. Jsem však nějaký unavený nebo co, při pokusu vylézt na střechu jsem spadl a způsobil hluk. Aspoň vím, že je uvnitř. Na chvíli jsem spatřil jeho plešatou hlavu, když vykoukl ven. Je nemrtvý, to je jisté, a navíc vidí velmi dobře potmě. Když se situace uklidnila, doběhl jsem pro naše.

Útok byl veden ve dvě hodiny v noci přes vchodové dveře, jurista Hasašmuk se ukázal býti upírem, který ve sklepech přechovával ještě několik ghúlů pro osobní ochranu. Smutné je, že Hasašmuk, i když měl namále, proměnil se v netopýra a prostě nám uletěl. Ve sklepech nalezena rakev plná hlíny a veliká okovaná kniha Exodus DeKreemonicum. Dále pak divná krabička s dalším úchylným nemrcoušským znaméním. Uvnitř mramorové desky. Ve sklepech ještě proběhl boj s neviděným - to skutečně nelze popsat. Nalezeny vyděračské dokumenty na nějakého Barvíka Kvasinku, hostinského od Třešně, který zabil svou ženu. A svědkem události - podepsán Hrubíš Kvasinka, hospodského syn.

Takže jinými slovy: nemrcouch Hasašmuk od nemrcoucha Blatiglava objednáva obrovské množství rakví pro špitál. Nemrcouch Hasašmuk vydírá hostinského, v jehož knajpě čirou náhodou dlouhodobě bydlí Lovci, kteří jdou po Blatiglavovi a po dva roky nejsou schopni najít jediný důkaz. Proč asi, když slídivové jsou sami sledováni?

Vrátili jsme se do hostince, na vyčištění upřího brlohu povolána Komenda Purigatos. Někteří zranění šli spát nebo odpočívat; Dwany, Hadrigern a já jsme se jali luštit podivné obrazcové písmo na mramorových destičkách. Zde je výsledek několikahodinové práce nad evidentně velmi starým textem:

ELONE KODEKS

Mocenské, silové a ekonomické sdružení humanoidů, vycházející z legendy Elone.

Elone Kodeks vznikl v reakci na vzestup a existenci solaroidů.

Elone Kodeks je jedinú šancí pro minoritu lunaroidů přežít ve stále zmenšujícím se životním prostoru.

Hlavní strategií je infiltrace a parazitace na solaroidech.

Elone Kodeks eliminuje animozitu mezi všemi lunaroidy.

Slávas Elone a synům Máru a Davýru.

Do oběda plánujeme spát, pouze Zemikosa chce zaskočít k Barvíkovi Kvasinkovi a vůdce Moskyt na Universitu.

Zemikosa se vrátil s tím, že Kvasinka byl skutečně vydíran, aby na Lovce donášel. Stýkal se pouze s juristou, nikoho dalšího neznal. Svými udáními zapříčinil smrt několika z lovců. V nestřežené chvíli, když zřejmě Zemikosa požadoval po hospodském nějaké výpalné, se Barvík Kvasinka v kuchyni oběsil. Nikdo se už asi nikdy nedozví, co se mezi Zemikosou a Kvasinkou přesně odehrálo, ale ve vypjatých událostech po tom ani nikdo z Nurnských nepátral.

Z University také přišly špatné zprávy. Do soukromé lázně kouzelníka Zachariona pronikl vodník a utopil ho. Vodník zabit Komendou, tělo zajištěno k ohledání. Prý má ale na hrudi vytetovaný nějaký znak.

V Hasašmukových písemnostech se objevil ještě poukaz na nějakého Archibalda, výrobce afrodisiak, z Ostrovní ulice číslo 6. Vzhledem k tomu, že Archibald je uvažován jako potenciální nemrcouch, vyslal vůdce mě, Grendella a Thogeye obhlédnout terén. Jedná se o domek se zahradou, o takové tiché špinavé kořenářské doupě. Neobjevili jsme jediný důkaz, hovořící o spojení s vendigy, vracíme se zpět.

Zatím jsou další zprávy z University. Víme, že tetování vodníkovo zosobňuje smrtihlava a že po smrti Zachariona tam zavládl chaos.

Moskyt zařídil informování Kosy o dění na Universitě. Máme doporučenou spolehlivou osobu pro komunikaci - pokladník Horácius.

Pokladník čeho, už mi není jasné - zda pokladník Kosy nebo universitní katedry? Nebo snad Komendy? Je to jedno, až ho budeme potřebovat zkontaktovat, snad si vůdce vzpomene. Dalším kontaktem je Jánuš Loržak, kvestor adeptů - zde také nechápu, jestli kvestor adeptů na magická studia, nebo do vlčat. Je to jedno, jméno Loržak na mě beztak nepůsobí příliš důvěryhodně. Kosa nám prověří Eleanor Žhnuocí a bude hotoven vojenský oddíl pro případný zásah kdekoli na území Nurnu a přilehlého okolí.

Potom je tu jedna informace o Lorín. Před osmi lety byla přijata do Chrámu a sáhla si na život, ještě než se dítě narodilo. Takže se zdá, že alespoň tento díleč příběh je uzavřen a plně vysvětlen.

Ještě se proslýchlo, že na centrálním hřbitově byla dnes v noci zabita stryga, zabil ji nějaký Zomzil Plamen. Kdo Je Zomzil Plamen, není jasné, ale obyčejný hrobník s lopatou to asi nebude. Jedno je ale jisté - zašťourali jsme do vosího hnízda a nemrcouši se dali do pohybu a v návaznosti na ně i všechno ostatní. Začíná v celém tom dění být pěkný zmatek.

Ve tři hodiny odpoledne jsme hodili na pergamen seznam nurnských špitálů. Jsou tři: polní lazaret v pevnosti Agerr špitál Slunečního chrámu špitál Synů Nifredil

Zemikosa, já a Blathel volíme syny Nifredil, jméno zní dostatečně zvrhle, a jdeme na průzkum, respektive zároveň najít juristu - toho upíreva, co nám uletěl. Blathel mě zneviditelňuje. Je to dobrý kouzelník. A moudrý elf. A taky Nocturno. Soumračný. V nemrcouchách se vyzná.

Ve špitále je to krajně podezřelý, na přilehlých pozemcích nějakí lidé okopávají tuřín a tváří se značně unaveně. Taktéž i veškerý personál, tedy synové Nifredil. Jsme přijati zástupcem chrámu, Humprusem Řekou. Je starý, k smrti unavený a krajně podezřívavý a nekomunikativní. Evidentně zná juristu, ale skálopevně tvrdí, že ne. Blathel mi nenápadně dává znamení, že nás někdo sleduje. Jakožto pořad neviditelnému mi nečinilo zvláštní potíže obhlédnout okolí. Našel jsem důkazy o tom, že postranní branou projelo v noci mnoho vozů, nebo

opakovaně. V rozbředlém blátě jsem našel vlčí chlupy - důkaz o lykantropech. Nic jiného podezřelého jsem však neobjevil. Blathel si myslí, že Řeku někdo ovládá nebo se mu hrabe v hlavě. Vypadá to na upíra - nejspíš na Hasašmuka, který si tady z toho špitálu udělal takové soukromé výsostné území, dílničku na výrobu nemrcouchů z bláznů a ztracených případů. Jo, součástí špitálu je taky blázinec. Lykantropí líheň!

Vrátili jsme se do krčmy a připravili k útoku na špitál. V šest hodin nás soumrak zastihl před špitálskými vraty. Vlezli jsme dovnitř a zavřeli vrzející vrata. Vůdce zavelel k útoku. Všude zjištění nemocní a nakažliví, personál zmizel!

Teprve v komnatě, kde byly vedeny hovory s Řekou, objevení: Hasašmuk a další nemrcouši, hotovení k boji. Další záznamy jsou velmi kusé, mnoho jim nerozumím - pšíš tedy tak, jak jsou: Hasašmuk a další nemrcouši... hromada mrtvol... jeden chlap se změnil v Gerlloda... jsou tu dva Gerllodové... který je který?... někteří psi mají dvě hlavy... některé družiny mají dva vůdce... strašlivá bitka... Gerllod M. (vyvedeno v runách)... měňavec... měňavec má na prsou vytetovaného smrtihlava...

V této chvíli již bylo zřejmé, že falešný Moskyt padl a pravý přežil. Měňavec má na zádech vytetováno nemrcoušské znamení.

Proveden výslech těch, cose ještě hýbou. Zjištěno následující:

Těch šedesát rakví odvezli do hospody U psa. Hospoda U psa je doupě vlkodlaků ve starém přístavu. Klan Nosferat. Předák klanu = Abakulus Žula. Přednosta špitálu je nezvěstný, ale plánována jeho iniciace do klanu. Klan = kamarila, ale tady nevím, jestli nekecám. Aha, už to vidím - kamarila je sídlo klanu, snad v Nurnu. Nevím, proč jsem si napsal větu "Znaky démonické". Jaké znaky, to už v poznámkách není. Dále seznam členů klanu: Blatiglav, Hasašmuk, sukuba od Archibalda Meruňky (on si ji uplácal), Burlak (hospodský od Psa), Hubruš a Zupák (přístavní dělníci ze Šedova), Houžvička, Klupík a Surloš (námořníci), Blunt a Drobkan. Dále zjištěno, že smrtihlav je znakem Ekipy Smrtihlav, jakési ochranné gardy klanu Nosferat. Iniciace v řeči solaroidů znamená nakažení.

Všechno neživé pobito kolem jedenácté hodiny v noci a návrat družiny do základního tábora. Zjištěna informace, že hostinec U třešně hoří. Hostinec U třešně je základním brlohem Lovců hlav. Konstatováno, že se jednalo o útok na ně. Nemůžu si pomoci, ale jsou to chudáci. Rozhodnuto o okamžité trestné výpravě do hostince U psa, nemrcoušského doupěte.

9. ponovorok 1075

Tři čtvrti hodiny po půlnoci, hodině duchů, obklíčen hostinec U psa. Jedná se o ubohou smrdutou sklepní prostorou, v současnosti nacpanou rakvemi a lykantropy. Podniknut útok. Detekování vlkodlaci, krysodlaci a medvědozlaci vedení sněžným vlkodlakem - odporným albínem. Při bitce Blathel vybuchl, údajně proto, že jsem já zaútočil na nepřítele. Prý křičel, že do něj se nemá útočit, což jsem rozhodně neslyšel, a kdybych to slyšel, považoval bych to za dezertérství a rozhodně bych to ignoroval. Nevím, proč by se na nepřítele nemělo útočit. Naštěstí se nikomu nic zásadně vážného nestalo, vybuchnuší Menhorian Habakus Blathel Nocturno z Cairn byl jenom trochu očmouzený.

Na pobitých nalezeno množství démonických znaků a nějaký mučící nástroj - podivná palečnice. Mrtvoly odklizeny do rohu, jde se spát. Po probuzení zmerčen za dveřmi lokálu pohyb, vyběhl jsem a zmerčil něco jako syslodlaka. Vyzkoušen chodecký meč - opravdu kvalitní práce! Syslodlak zabít, ale ukázalo se, že šlo o hobita od Lovců, oděného do nějaké zvířecí kůže. Pitomý hobit - mrtvý hobit.

Arin poslán na Komendu Purigatos, aby vyčistila okolí. Vrací se za půl hodiny s tím, že nad městem byl spatřen upír, který přistál kdesi v Šedově. Šedov je nedaleko, asi čtvrt míle do staré zástavby.

Thogey, nebo někdo kdo šel s Thogeyem za Lovci (nepamatují si už kdo) zjistil, že Lovci byli v noci napadeni Ekipou Smrtihlav. Lovci byli úplně rozprašeni až na čtyři. My však víme, že zbyli tři - syslodlačí hobit bude vyčištěn Komendou U psa. Upír se jmenuje Burzak Létavec. Lovci vědí, kam uletěl, ale jsou ochotni sdělit to za koš nemrcoušských hlav. Zřejmě jde zase o nějaký kšeft s Universitou. Lovci nám navrhuji obchodní schůzku u západní městské

brány.

Hlavy odřezány a naloženy Thogeyovi do nůše. Zatímco nosič hlav veden Zemikosou a Arinem jde prodat hlavy Komendě Purigatos, jdeme k Lípě.

U lípy se srocuje dav. Zjištěno, že se sbírá procesí na Chráněnou horu. Chráněná hora je někde v Nurnu, asi nějaký svatý kopeček, k němuž se váže nějaký srdceryvný příběh. My si ale jdeme dát něco k snídani.

Dívne je, že po chvíli přichází i Arin, Zemikosa a Thogey s nůši, evidentně plnou. A jim v patách Lovci - knírač a elf s pláštěm z mürmaka. Ženskou není nikde vidět, ale dá se předpokládat, že je neviditelná, což je oblíbený trik jak náš, tak jejich. Lovci se představují jako Čihurin a Múmačin, což jsou jména jako pro hovada. Pak se nám někdo představil jako Jahma, ale nevím kdo, zapomněl jsem si to poznamenat. Lovce to určitě nebyl. Asi někdo zasvěcený. Lovci znají Arina a Zemikosou. Řeší s nimi obchod. Jedná se o ty hlavy. Dozvídám se, že Thogey prý něco pokazil, ale není mi úplně jasné, co. Tváří se zamlkle, ruce položené na plně nůši, zakryté hadrem. Lovci říkají, že lovili Burzaka Létavce a vědí, kde sídlí. Létavce sice lovili, ale jak je vidět, neulovili. Žádají tři tisíce zlatých za informaci. Thogey se bohům žel přiznal, co nese v nůši, což vedlo k tomu, že se zhmotnila dosud neviditelná ženská - lovkyně, s taseným trojzubcem a sítí. Taseň trojzubec a síť vypadají děsivě, zvláště v rukou ženy. Nechceme se rvát za účasti svědků, a tak cena usmlouvána na přijatelnou výši. Lovkyně se jmenuje Šída. Předána kýžená informace: Burzak Létavec žije, resp. nežije, i když ani to není úplně přesné, v nurnském starobinci. A starobinec prý není starobinec, což už mi taky došlo. Létavec je upír z Ekipy.

Šída nám dává pergamen, na kterém je výklad démonických symbolů a znamení, která nalézáme po celém městě. Je to tak, jak se dalo předpokládat. Znamení označují lunaroidy, řídící se Kodexem a vyjadřují nejen druh nemrcoušství, ale i klanovou příbuznost.

Moskyt zavelel vyrazit rychlým krokem do starobince, Thogey nese prázdnou nůši. Ještě než bylo starobince dosaženo, jsme napadeni chlapem s křídly, zřejmě Burzakem Létavcem,

dalšími nemrcouchy a hejnem netopýrů. Nastala rubačka přímo na ulici. Dosud jsme se takovýchto bitek snažili vystříhat. Bitka je vítězná, hlavy odděleny, trupy ponechány. Thogey má zase plnou nůši.

Starobinec jsme prozatím nechali být, vrátili jsme se ke Psovi. V půl jedenácté před hospodou U psa jsou už vojáci a pár lidí z University - Erich a Horácius. Komenda Purigatos čistí okolí a nakládá rakve. Předáváme jim tedy hlavy, co má Thogey v nůši.

Zajímavé je, že upír, ten Létavec, měl pouze tetování Ekipy, tedy Smrtihlava, a žádné znamení, pojícího jej ke Kodexu.

Před Psem nám byl představen Zanzil, zabýječ stryg, chlap, který na centrálním hřbitově jednu zabil. Bude nám prý pomáhat. Je to od něj hezké.

Vůdce znovu velí vyrazit na starobinec. Začíná bouřka.

Kolem jedenácté jsme na místě. Starobinec je obehnán zdí a je opravdu velmi starý. Smrad plísňe a nemoci. Arin se snažil na zeď vyšplhat, ale najednou se zřítíl v bezvědomí. Lehkým pohmatem a prohlédnutím zornic jsem oznámil nezvykle hluboký stav bezvědomí. Co je, u všech bohů, za zdí? Zemikosa se ochotně nabídl a udělal vůdci stoličku. Moskyt se vysápal na zeď a nahlédl přes okraj. Hlásí množství nemrtvých a mumii. Blathel něco zamumlal o spojitosti mumii s Arinovým stavem, pak zašátral v batohu a zamumlal znovu. Zemikosa utrousil, že od teď je družina chráněna před nemrtvými. Tasili jsme zbraně a Zemikosa, Moskyt a Dorn se rozeběhli proti bráně. Brána vyražena, prudká šarvátka.

Všude, kam oko pohlédlo, sami nemrtví. Stařeny a starci, potácející se v transu se sápadými pařáty, podpoření silnějšími nemrtvými, například podivnými kožnatými koulemi s háky. Kožnaté koule vytáhly Moskyta a Zemikosu mimo ochranný val, magicky vytvořený Menhorianem Blathelem. Nastal naprostý chaos, který družinu vybudil k maximálním výkonům. Do toho ještě Strygobijce vyvolal ohnivý déšť a Blathel opět vybuchl. Mám pocit, že ten elf neustále vybuchuje. Nakonec je nádvoří vyčištěno a vůdce zavelel k

prohlídce budov.

V domě byl zanedlouho objeven nemrtvý trpaslík, na němž bylo okamžitě identifikováno znamení z Orknejovy vize! Ani ve snu by mě nenapadlo, že nemrčouch všech nemrčouchů bude trpaslík. Bojuji s o to větší vervou, ale záhy padám ochromen na zem, spolu se mnou i někteří další, a tak si více mnoho nepamatuji, jen útržkovitě. Nemrčouch byl nakonec udolán.

Poté, co ochromení pominulo, Dwany Růžička ohlásil svůj pocit, že tu ještě někdo je. Brzy byla objevena tajná místnost zavřená zvenčí závorou. Vtrhli jsme dovnitř, uvnitř ožila zlatá socha, která se udeřila do stěh. V tu ránu začaly vzduchem létat zlatáky, náušnice, zlaté zuby a podobně, všechno samozřejmě nejkratší cestou k soše a přes jakékoli překážky, párajíce tak batohy, kabátce a dásně. Socha zmohutněla, jak by také ne, a vrhla se na nás. Záhy jsem pochopil, že mé šípy se od sochy neškodně odrážejí, tak jsem zvolil ústup z místnosti ven. Uvnitř zůstali v první linii pouze vůdce Moskyt s Růžičkou v prudkém a litém boji, za nimi se však do komory přikradl Grendell a ten cápek z Komendy, ten Arin, a začali šermovat zbraněmi a navzájem si překážet. Arin se nakonec rozhodl jít na sochu se sítí a Grendell bleskem. Dopadlo to ale tak, že poté, co Grendell vráskl "Jarák barák" a vyšlehl žlutý blesk, Arin roztočil síť a vypískl. Blesk šel skrze tělo hobitovo do podlahy a Arin padl mrtev k zemi. Na sochu dopadla síť a skrze ni podnikli válečníci vpředu poslední výpady, kterými sochu definitivně proměnili v hromadu neškodného zlata, víceméně už předtím beztak našeho.

V jednu hodinu po poledni byly ostatky hobita Arina nacpány do Thogeyovny nůše a odneseny na Komendu Purigatos. Potom jsme se zcela vyčerpaní přesunuli k Lípě. Asi hodinu poté, co jsme svlažovali hrdla pivem, dorazil nějaký posel a vytáhl si stranou vůdce Moskyta.

Moskyt tlumočil rozmluvu takto: Za tři dny bude sláva. Jaká sláva a kde, to už nesdělit a odběhl pryč, údajně do pevnosti.

S vůdcem jsme měli tu čest se setkat až k večeru, kdy v šenku nastoupené družině vyjevili, že sláva bude uspořádána na půdě Nurnské radnice

a při té příležitosti, kromě dohodnutého kořistného, budou odměněni tři lidé, které sám na odměnu navrhl. V tu chvíli mi bylo jasné, že to bude známá trojice Moskyt-Zemikosa-Růžička, a opravdu, vůdce řekl: Zemikosa... Růžička... a...

Moskyt, myslel jsem v duchu... Kirche..., řekl vůdce.

Kirche! Kirche! Kirche! To jsem já, ten Kirche! Tak mi totiž říkají, říkají mi Kirche, Kjerche atakdál, protože si na to ještě nezvykli, ale myslej Kierke, Jorchen Kierke... myslej mě! Byl jsem navržený vůdcem na odměnu! Já, Jorchen Kierke, hraničník! A ještě mi řekl ten vůdce, že se mnou má občas nějaký spory a rozbroje a tak, že se někdy názorově neshodneme, ale že si myslí, že jsem jinak docela dobrý chlap! To je, panečku, vůdce, ten Moskyt, ne jako ten chlívák Zemikosa. Cítil jsem skutečně upřímnou vděčnost k tomu muži, a dají-li bohové, nikdy na tento okamžik nezapomenu! Ztratil jsem doslova řeč! Jsem konsternovaný a... šťastný!

Dobrého chlap, dobrého chlap. To se ví, že jsem dobrý chlap. To je dost, že si toho někdo konečně všimnul. A že se jako někdy názorově neshodneme - co tím vůbec myslíš? Jaký spory a rozbroje? Inu, raději do toho nešťourat. Tvářit se bodře, leč zdrženlivě. Žádný velký emoce. Jsem, kurva, nějaký hraničník, ne!?

10. ponovorok 1075

Komenda Purigatos vyplatila Nurnské družině peníze za odvedenou práci a my jsme na oplátku práskli vesnici Lesná a afrodisiakáře Archibalda pro podezření ze spolčení s lunaroidy. Komendou přislíbena vaporizace, pokud se podezření potvrdí.

Do oslav na radnici zůstáváme U lípy. Jsem v očekávání toho, co bude!

12. ponovorok 1075

Za účasti livrejovaného doprovodu se družina dostavila na radnici. Vše se neslo ve velmi oficiálním duchu, ve velkém radničním sále přítomna nurnská honorace. Starosta Brant Rorejs měl nějaký proslov, ale byl jsem tak rozrušen očekáváním, že si z něj nepamatuji ani slovo. Mám jenom pocit, že mluvil o všivácích a hrdinech.

Stojíme ve špalíru, my tři a čtyři z University, snažím se dmout prsa, co nejvíc to jde, a jsme Rorejsem oceněni za zásluhy o blaho Nurnu. O blaho Nurnu, prosím!

Dnešního dne mi bylo uděleno čestné občanství města Nurn!

Navečer Gerllod Moskyt rozpustil výpravu a ožrali jsme se jako prasata. Já tedy rozhodně. Ještě když jsem trochu vnímal, dozvěděl jsem se informaci, která mě nepřekvapila: Rhak Thogey vyraboval kasičku před vchodem Chrámů Matky Nifredil.

Ještě jedna poznámka - nevím, jestli výše jmenovaný Horáček je chodec nebo druid. Myslím si ale, že spíš druid. Zvláštní učenec, ten Horáček, když píše slovo přírodopyt tak, jak jej slyší. To je tedy elita národa, ten Horáček. Druid Horáček - nevím proč, ale pořád mi cuká v koutcích. Kdyby se můj otec jmenoval Horáček, tak bych se radši nenarodil.

Pozdější poznámka - Gerllod Moskyt mi vysvětlil obsah dokumentu, který mi trochu unikl. Už mi ten Horáček zase tolik nevádí. Prostě mu dali blbý jméno. Za blbý jméno přece nikdo nemůže. Nelze soudit syny za viny jejich otců. Klidně se jednou zapíšu do kursů k Horáčkoví. A klidně do kursů "Přírodopytu". A nevádí mi, že to bude v oboře. Prostě tak. Horáček! Lidi, co se tak jmenujou, by snad neměli mít právo plodit děti.

15. ponovorok 1075

Tohoto památného dne vyšla v účinnost nová vyhláška nurnské radnice, zavádějící některé novoty na území královského města. Vyhláška, podepsaná Brantem Rorejsem a deklarovaná jako jednomyslně schválená městskou radou, vychází jako reflexe nedávných událostí a klade si za cíl omezit "kosmopolitní a multikulturní vlivy", to jest vlivy negwendarronské. Vyhláška obšírně popisuje šest kroků, z nichž si dovoluji uvést stručný výťah.

1/ Migrace cizáků

Každý bez Gwendarronského občanství, tedy bez občanské příslušnosti k některému z měst, obcí či osad země, jest cizákem. Jako takový je povinen doložit a prokázat jméno, místo narození, příslušnost, místo pobytu, vyznání a účel pobytu. Dohled nad cizáky spadá pod městské pořádkové

síly a Kancelář pro ochranu státních zájmů. S tímto bude mít nezanedbatelná část Nurnských nemalý problém.

2/ Posílení pravomocí a navýšení rozpočtu

Navyšuje se státní/městský udržovací příspěvek armádě, pořádkovým silám města, Kanceláři ochrany státních zájmů, Komendě Purigatos a Vymítačům z velkého laboratoria - zřejmě tedy alchymistickému cechu.

Zároveň se výše uvedeným uděluje oprávnění na osobní a domovní prohlídky, právo výslechu podezřelých bez omezení užitých prostředků, to jest včetně práva na mučení, právo vyhlášení výjimečného stavu a zákazu vycházení. Dozorem je pověřena Královská kancelář, která má spolupracovat se soudním dvorem. Z toho skutečně mrazí.

3/ Žeh

Městská pokladna podporuje pohřeb žehem, a to příspěvkem deseti zlatých na zpopelněného nebožtíka. Udržování centrálního hřbitova je zřejmě nákladné.

4/ Uvědomělý občan

Udání uvědomělého občana vedoucí k odhalení zločinu bude odměněno deseti až tisícem zlatých. Myslím si, pamětliv lidské přirozenosti, že se v tomto roce s uvědomělými občany nejspíše roztrhne pytel.

5/ Městské služby

Počet městských krysařů navýšen na pět osob. Navýšen počet paličů, starajících se o noční osvětlení města.

6/ Trestní zákoník

Apel na soudní dvůr, aby co nejpřísněji trestal nekromancii, čarodějnictví, kanibalismus a zločinné spolčení. Nurnská družina se v tomto směru nepochybně pohybuje za hranicí zákona.

V hostinci U hrocha se uvedený dokument velmi bouřlivě diskutoval. Opili jsme se, někteří radostí, jiní žalem. Ze zmíněné pitky mám v hlavě pár poznámek.

Konečně jsem pochopil, proč se Bolbuch během severské cesty několikrát nepředvídaně přiklonil na Zemikosovu stranu. Byl

totíž Zemikosou uplacen, aby jej volil a podporoval jakožto vůdce. Což taky učinil, ovšem musím ve světle tohoto poznání dodat, že dosti zmatečně. Vnímám to tedy takto - Bolbuch je trpaslík, a zachoval se jako trpaslík. Ty dobré věci - to byl spíš jenom náhodný nic neříkající záblesk stařecké senility, který ve vypjatých okolnostech vypadal jako hnutí rozumu. Bolbuch je trpaslík a trpaslíkem zůstane. Za peníze si klidně upajcuje fousy. A Zemikosa, to je osoba, která je na tom tak bídě, že si autoritu musí kupovat. Kupuje si šlapky a poskoky. Teď konečně rozumím, proč družina byla tak neschopná cokoli s neschopností udělat. Bohové vědí, do čích kapes se kutálely Zemikosovy peníze. Ale tyhle věci, ty se dříve či později vrátí odkud vzešly, a co kdo zaseje, to taky jednou sklídí.

Kvitoval jsem s povděkem a obrovským nadšením, že tři význační elfové v družině, ctihodní pánové Zarn Hadrigern, Worrel Sovák a Menhorian Nocturno Blathel z Cairn, řečený též Halabus, si podali ruce a uzavřeli přátelství. Myslím si, že z tohoto spojený v budoucnu vzejdou jenom samé dobré věci. Zařekl jsem se, že tomuto spolku budu věrně oddán a budu jej, v rámci svých možností, ze všech sil podporovat.

Veliké spekulace se vedou kolem skutečného věku hobita Dwanyho Růžičky, který řady družiny posílil v roce 1072. O svém věku, sám jsem se jej nejednou dotazoval, záhadně mlží a tváří se tajemně. Nezasťírám, že pokaždé, když na to konto přijde řeč, kótká a nesouvisle brblá. Bráno lidskými měřítky, hádal bych mu tak něco kolem pětadvaceti jar, ale dobře vím, že hobití ksicht nepodléhá povětrnostním vlivům ani vlivu času toliko, jako ušlechtilá tvář lidská. Nenadarmo se říká: hobití kůže je jako podsvinčí prdýlka. Vycházím-li však v úvahách z toho, že o osobě hobita Dwanyho Růžičky se lze z veřejně dostupných pramenů dopátrat již o zimosmeti roku 1033 a s přihlédnutím k tomu, že se již v té době jednalo o dobrodruha, dá se předpokládat, že rok jeho narození se může pohybovat plus mínus kolem roku 1013. Pokud se dnes píše rok 1075, potom mi vychází, že tomu "mladíkovi" musí být něco kolem 65 let. Ve světle tohoto poznání, pokud tuto možná zdánlivou nesrovnalost Růžička věrohodně nevysvětlí, k čemuž se tedy zatím nemá, začínám nabývat dojmu, že podepsal Codex Elone nebo se spachtoval s Něším, co nelze vysvětlit běžným

rozumem. Tomu nahrává také skutečnost, že zhola nic o hobitově minulosti není známo. Myslím si, že by bylo zcela na místě pro bod 6/ aplikovat bod 4/ z nové Rorejsovy vyhlášky. Musím si to řádně promyslet - nejsem si jist, zda jsem dostatečně uvědomělý.

Zarn Hadrigern, a teď skutečně nevím přesně, zda mluvil o otci nebo o sobě, se přiznal, že býval ve svém rodišti komisařem. Když o tom ale přemýšlím, asi mluvil o otci - na každý pád pochází z velmi významné trindindolské rodiny a pocit, že tento skvostný muž se nachází v mé blízkosti, vyvolává ve mně hřejivé vzpomínky na dny hraničnické. Jaký je přesný význam slova komisař nevím nebo jsem se nedovtipil, byl jsem již značně podroušen, ale kladu si za úkol toto zjistit a dokumentovat. Že jde o trindindolskou honoraci, je však nasnadě.

Kapitán GKA Gerllod Moskyt veřejně oznámil, že za aktivní zásluhy o blaho Nurnu, respektive potření lunaroidů spiknutí kolem Elone Codexu, mu byla nabídnuta funkce polního smírčího soudce, kterou přijal. Polní smírčí soudce je prý institut, který je aktivován v době trvání válečného stavu, kdy je nutné aby proti obžalovanému v polních podmínkách stanul jeho velící důstojník a přímý nadřízený velícího důstojníka, a polní smírčí soudce pak zajišťuje smír mezi oběma nadřízenými důstojníky, to jest dohodu strany žalující. Vzhledem k tomu, že jsem vůbec nepochopil smysl takto podaného institutu smírčího soudce, ozval jsem se, avšak bylo mi stran smírčího soudce sděleno, že mám držet hubu. Nenalezl jsem jediný logický důvod, co tento institut komu vlastně přináší, závěr mám tedy prozatím jediný: GKA má navýšený rozpočet a proto je třeba adekvátně zvýšit náklady, aby se někde neřeklo, že je navýšení prostředků zbytečné.

Zarn Hadrigern mluvil o tom, že někde na pobřeží ve věži, v nějakém Vranigostu, kdysi bydlel elf jménem Gwardit, který tak jako on pocházel z Trindindolu. Jeho rod byl tam i tady velmi vážen, avšak už je mrtvý - myslím ten elf. Měl bych o tom Gwarditovi a jeho rod zjisti víc. Začnu tím, že navštívím Vranigost, případně prohledám přilehlé hřbitovy. Nocturno o něm určitě taky něco ví.

Když jsem si náhodou pročetl svůj

deník z roku 1072, namátkou jsem padl na ošklivou říkanku Blathel vzal knihu... a zbrotil jsem se potem. Nevím, co mě to tenkrát popadlo, napsati takovou ostudnou a vysloveně trapnou rýmovačku na ctihodného pána Menhoriana Nocturno Blathela z Cairn, řečeného Halabus - jediné vysvětlení je pro mne to, že jsem se tenkrát v družině příliš neorientoval a byl jsem stržen nepříteli inteligentním davem. I hraničnick může být čas od času blbý - jsme přeci jenom lidé, a tím se právě odlišujeme od velké elfí rasy. Z dnešního pohledu připadá mi mé tehdejší chování jako navýsost trapné a hanebné. Říkanka už tenkrát měla znít spíše takto, čímž činím zadost svému svědomí:

NOCTURNO

*Nocturno knihu vzal, nošením odřenou
jeho hlas sveřepý zahrňmal ozvěnou
skřetové, kteří mu šavlemi hrozili
kňouravě vyjekli... pak prostě nebyli*

16. ponovorok 1075

Dnes se stala úžasná věc. Starosta Moskyt mi nabídl ke koupi dům. Domy k máni jsem si pečlivě prohlédl. V jednom to příšerně smrdělo a byl malý. Všiml jsem si prohnílych sudů, ve kterých snad původní majitel skladoval hnůj, nebo co. Další připomínal přístavní skladiště uhlí a byl velmi hrubě postaven - buď krollími prackami, nebo nějakým zednickým nedoukem. Do třetího jsem raději ani nevkročil, protože o něm kolují legendy, že je prokletý a kdo do něj vstoupí, do roka zemře. Nakonec jsem si ale vybral - skvostné stavení po nějakém Melchizedechovi. Doslova jsem se do toho stavení zamiloval, zvláště poté, co jsem se dozvěděl, že jeho majitelem byl vznešený elf, rodinný přítel Moskytových. Dům je překrásný, velmi útulný a prakticky zařízený. Hned zítra vymetu pavučiny a červotoče a zařídím se v něm. A má velkou zahradu, což se nedá opominout.

Od úst k ústům jako divoká voda běží novinky z Nurnu. Nurnské městské strážce působí velmi podrážděným dojmem. Rorejsova vyhláška vstoupila v praxi, což se projevuje zesíleným pohybem strážních hlídek, prověřováním obyvatelstva jak na ulicích, tak obzvláště u městských bran. Horkou novinkou je, že dosavadní velitel městských stráží byl odvolán a místo něj Rorejs jmenoval do funkce člena GKA Zeka Subraldima, což je, jak jsem s hrůzou zaslechl, trpaslík jako poleno. Je všeobecně známo, že

městské a armádní složky se nemají příliš v lásce. Domnívám se, že královská armáda posílila značně svůj vliv i v oblastech, které dříve nespádaly pod její působnost. Kontroly, osobní a domovní prohlídky se pak týkají obzvláště osob, působících cizáckým dojmem.

Přišla velmi razantní změna počasí. Padá sníh, a to takovým způsobem, že sněhové přivaly na mnoha místech blokují cesty a je třeba je odklízet. Přesto nám, kteří jsme zažili hrůzy drsného severu, připadá počasí jako mírné a přívětivé. Až na ty haldy sněhu, které otravují při chůzi - v mém případě kupříkladu mezi domem a hospodou a zpátky.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*